

ба строго да пазѣтъ кореньтъ, отличителный тѣ бълѣзъ и извѣстнитѣ съединителни букви, които ги свързватъ; още и когато нѣкои отъ съгласнитѣ има да преминава или се измѣнява въ друга съответствующа ней съгласна буква. Въ правописание то на първобитни тѣ има само една мъчнотия; въ тѣхъ днесъ играѣтъ или се употребяватъ слѣдующи тѣ букви, които споредъ еднакъ тѣ си гласъ, който иматъ, се трудно распознаватъ една отъ друга; тѣ сж: *ѡ, ѡ, ж, и* букви-тѣ *п е*. Да земемъ за примѣръ *торговецъ, търпение и жпана*, или *волкъ, сърдце* и *гжба*, отъ което се вижда че и на три тѣ букви произношение то се чува сѣ едно. Какво е било то въ Старо-българекый тѣ языкъ, намъ това днесъ е непознато; само знайме че Русси тѣ споредъ свойство то на свой тѣ языкъ както е и въ черковно-славянскый, сж замѣнили *ѡ* въ *о*, *ѡ* въ *е*, и *ж* въ *у*, така: *волкъ* = *волкъ*, *сърдце* = *сердце*, *гжба* = *губа*. Оттамъ се водѣтъ днесъ нѣкои си въ правописание то: дѣто въ черковно-славянскый языкъ въ корень тѣ на нѣкои си отъ думи тѣ лежи или се намира буква *ѡ*, която въ днешний тѣ ни языкъ се чува или дава гласъ тѣ на *ж*,—пишѣтъ я обратно съ *ѡ*, дѣто се намира или чува *е*—*ѡ*, дѣто е *у*—*ж*.

Друга е мъчнотията която се срѣща въ гласнитѣ *п, е* когато тѣ сж въ корени тѣ на думи тѣ, та често се зема по незнание, една та намѣсто другата. Най-стари тѣ писатели, макаръ и да били по-неучени отъ днешни тѣ, сж знаели произношение то на буква *п*, та сж я правилно употребявали въ корени тѣ, спрямо буква та *е, и*, слѣдователно, добръ сж различавали тѣзи двѣ букви една отъ друга. Днесъ, обаче, нови тѣ грамматици знаѣтъ твърдѣ малко за употребѣние то на *п*, зашто то онова нейно произношение се е изгубило; тий казватъ само че въ Черковно-славянскый тѣ языкъ въ корени тѣ на думи тѣ дѣто се чува гласъ тѣ *е*, а сжшто то въ говоримый тѣ ни днешний языкъ се произнася на *я*, то такива думи се пишѣтъ съ *п*, така: *дыдо* = *дыдо*, *впра* = *впра*, *мпра* = *мяра*, *рѣка* = *рыка*, *вѣтѣръ* — *вѣтѣръ* и др. А дѣто въ Черковно-славянскый тѣ языкъ, въ корени тѣ се чува гласъ тѣ *я*, а въ говоримый тѣ ни днешенъ языкъ това сжшто то се произнася на *е*, то тамъ се употребява буква та *е*; така въ Славянскый языкъ е казано: *мясо*, а въ днешний *месо*, *мя* — *име* и пр. Въ времена та на глаголи тѣ, дѣто служи бук. *п* за съединителна, треба строго да се пази писанье то ѡ, като: *търп-п-лъ*, *устар-п-ва-лъ*, *ум-п-их* и пр. Пма